OPINIÓ

Ripoll i els sorolls de la Renfe

En qualsevol poble o vila el benestar dels seus ciutadans és un dels objectius que han d'aconseguir les seves autoritats. Actualment a Ripoll les molèsties que, segons diuen, originen els sorolls del taller de RENFE mereixen, com no ha de ser d'altra manera, l'atenció de l'Ajuntament. Davant d'aquest fet apareix una pregunta: per què els sorolls desmesurats dels concerts i activitats lúdiques organitzats pel mateix Ajuntament no mereixen cap atenció? Potser és que Ripoll, amb el govern d'Aliança Catalana, s'està convertint en una vila orwel·liana, on tots els ripollesos són iguals, però alguns ripollesos són més iguals que d'altres?

Pere Jordi Piella
Ripoll

A un taxista de Vic

He estat tot un any sense cotxe i durant tot aquest temps he tingut ocasió de conèixer gairebé tots els taxistes de la ciutat de Vic. Amb alguns, fins i tot, ens hem fet amics. Fins que la setmana passada vaig tenir una mala experiència. Quan vaig trucar a Ràdio Taxi, em va contestar aquesta persona. Primer em va preguntar on m'havia de venir a buscar. Li vaig dir que a la plaça de l'Estació, davant del Celler d'en Miquel, i em va contestar que no ho coneixia perquè no és de bars. Finalment, va venir i em va preguntar on volia anar. Li vaig dir que a Calldetenes. Durant el trajecte li vaig comentar que l'aire condicionat no funcionava gaire bé i em va contestar que ell hi anava molt bé. Jo li vaig dir que estava fent un servei públic i que, per tant, creia que el client es mereixia anar còmode. De seguida es va alterar i em va dir que no havia tingut temps de fer una càrrega de gas. Quan vam arribar al centre de Calldetenes, li vaig demanar que s'aturés i m'esperés un moment mentre anava a recollir una cosa en una botiga. Quan vaig tornar, vaig veure que havia encarat el cotxe en una direcció que no era la correcta. Quan l'hi vaig dir, em va contestar que jo no li havia de dir què havia de fer i, sense preguntar-me a quina adreça volia que em portés, va agafar el carrer que li va semblar. Jo, com és normal, li vaig preguntar on em volia portar. Llavors, de molt males maneres, em va dir que baixés del taxi i em va insultar. Vaig baixar sense pagar-li perquè em va dir que no em volia cobrar. Escric aquesta carta per deixar constància de la mala experiència que vaig tenir amb aquest servei.

Agustí Font Pijoan
Calldetenes

Neteja

Seria possible que les brigades municipals de neteja que escombren els carrers arranquessin els cartells i altres anuncis enganxats a llocs inadequats? Ja sé que alguns estan en façanes de propietat privada, però penso que els propietaris també estarien contents i si no, se'ls podria invitar a fer-ho ells. Podrien també esborrar les pintades amb frases gairebé ofensives per la bona convivència ciutadana. Els que les escriuen han de saber que tot i escriure-la en català és embrutar la ciutat. Vic estaria més neta i seria més bonica. Els vigatans de tota la vida i que estimem la ciutat estaríem agraïts.

Jesús Inaraja Díaz
Vic

Carta a una morosa

Fa gairebé quatre anys va venir a casa una persona a qui jo tenia per molt bona persona i amiga. Va venir plorant i demanant-me si podia deixar-li uns diners que necessitava. Jo, de bona fe i confiant en ella, vaig acceptar deixar-l'hi, i em va assegurar que tan aviat com pogués me'ls tornaria. Així vam quedar. Van anar passant els mesos. Un dia va tornar a venir a casa, però no per tornar-me els diners, sinó que, plorant, em va assegurar que no havia pogut tornar-me res pels problemes econòmics que tenia. Em va demanar si podia deixar-li una altra vegada uns diners. Jo, confiada i creient-me que ho estava passant malament, vaig tornar a deixar-l'hi. Fa més d'un any em va dir que no em preocupés, que me'ls tornaria a poc a poc. Però res del que em va dir s'ha complert. Han passat gairebé quatre anys i no m'ha tornat ni un euro. A més, he sabut que no soc l'única a qui li ha passat. Som unes quantes les persones que li vam deixar diners i no ens ha tornat res. M'he sentit enganyada i decebuda per una persona en qui confiava i a qui tenia per molt bona persona. No vull que cap altra persona de bona fe quedi atrapada en els seus enganys com les persones que un dia vam confiar en ella.

Coloma Farràs **Vic**

La Casa de les Papallones

Com cada any, per la festa major de Planoles, La Casa de les Papallones de Planoles va fer una jornada de portes obertes. Vam superar amb escreix les 200 persones, tot un èxit. Molta gent que va venir volia veure la "Papallona única al món", que només es pot veure a Planoles i de la qual EL 9 NOU va parlar en el seu moment. Cal dir també que altra gent que van visitar La Casa de les Papallones de Planoles ho van fer perquè durant el Tour de França d'aquest any, que és el segon esdeveniment esportiu més important del món, en el seu pas per Planoles van parlar de La Casa de les Papallones de Planoles com una proposta molt interessant de visitar de la família Gabaldà. Des d'aquí volem donar les gràcies a tothom.

Família Gabaldà Riera
Planoles

Queixa del sistema sanitari

La mare va caure intentant aguantar el pare, malalt d'Alzheimer, es va trencar l'espatlla, el sacre, amb pinçament a la cama. Vam anar a urgències a l'Hospital Universitari de Vic. Li van dir que era massa vella per passar pel quiròfan, han passat 2 anys i continua endolorida i amb la mobilitat molt reduïda. Les visites i les solucions brillen per la seva absència. Mentrestant el saberut del president Illa diu que als EUA fliparien amb la sanitat del nostre país. Això sí, converteixen Catalunya en un infern fiscal per fer-se el bon samarità i ser el rei de la solidaritat. Si puja la Sílvia Orriols que sàpiguen que serà un vot de càstig per descarregar la ràbia acumulada a tanta injustícia.

Joan Cases Romeu
Vic

Al meu germà Toni

Vull fer-vos saber a tots qui és el meu germà gran Toni. Necessito cridar amb veu serena, alta i clara: quant, quant i quant d'amor em va donar i quant d'amor em va ensenyar a donar. Com a mestre no em permetia la falta d'autenticitat ni la falta d'honestedat, no, això no s'hi valia. M'ensenyava que la vida és llum, veritat i amor, i m'exigia que no em deixés trepitjar. I jo, com a mala alumna que he set sempre, he fet el que he pogut (la veritat és que encara "estoy en ello"). En Toni és el meu heroi, el meu petit germà gran. Ha estat impressionant i admirable anar comprovant dia a dia, any rere any, que a pesar de com de colpidora, terrible i cruel que ha estat la vida per a ell, ha tingut la capacitat de trobar moments en què s'ha enamorat de la vida, l'ha abraçat amb força, l'ha sentit amb intensitat i sempre ha conservat la mateixa il·lusió. Aquella que va conèixer per primera vegada quan era un petit nen *tremendo*, divertit i entremaliat. A nosaltres se'ns trencava el cor quan el vèiem en aquests moments de dolor, de tristesa, de foscor... Moltes vegades ens vam enfadar amb ell, però la seva força vital i la seva extrema generositat sempre ens reconnectaven amb l'amor que ens teníem. I podria, de manera interminable, continuar explicant com és el nostre petit germà, cunyat i tiet gran. Estem segurs que ens continuaràs protegint des d'allà on siguis. Gràcies, Toni, per haver-nos escollit com a família.

Ina i Paco Roldán, Eli Caballol i Oriol Roldán
Sant Hipòlit de Voltregà

Agraïments

Com a fills, voldríem agrair en un primer moment al doctor Albert Seguer i a la infermera Alba Calzada, de l'EAP Remei, així com al doctor Xavier Farrés –amic i metge de la nostra família, que sempre està pendent de nosaltres i ens transmet una gran tranquil·litat amb els seus consells telefònics en els moments més crítics–, el tracte humà i professional que ha rebut recentment la nostra mare en ser derivada a l'Hospital General de Vic. En aquest sentit, com a família unida en una profunda fe cristiana, volem manifestar el nostre emotiu agraïment al prior de la Venerable Congregació dels Dolors, Xevi Cervera, i al seu nebot, Jordi Colom, per la seva gran humanitat i consideració, havent tingut el detall, la pregària i l'acompanyament espiritual de mantenir encesa la llàntia del prior durant tot el dia per a la salut i la fe de la pacient. En moments de gran vulnerabilitat, l'eficiència i la rapidesa de tot l'equip d'Urgències, sumades a la força de la nostra fe, ens van donar una enorme tranquil·litat; i és que, sense fe, la buidor es fa latent. Volem fer una menció ben especial i un reconeixement profund, de tot cor, al personal de l'UCI i a l'equip de Cardiologia. En un moment del tot crític, la decisió presa pels cardiòlegs va ser absolutament clau i determinant: li van salvar la vida. La seva dedicació, el seu rigor impecable i una empatia extraordinària cap a la nostra mare i cap a nosaltres en hores tan difícils van ser excepcionals, sent les mans que van guiar el miracle de la seva recuperació. Com a petita contrapartida, i amb l'únic ànim d'aportar una visió constructiva, pensem que els tres dies posteriors d'ingrés a la sisena planta van mostrar un contrast en el ritme d'atenció, un detall que simplement anotem perquè pensem que pot ajudar a sintonitzar millor la transició entre serveis. Agraïm infinitament la feina dels professionals que, com a fills de Déu, ens van tornar la mare a casa, i compartim aquesta reflexió amb el desig ferm de col·laborar a fer encara millor la nostra sanitat pública.

Jordi Ordeig Bosch i família **Vic**

Fa uns dies vaig ingressar com a pacient a l'Hospital Universitari de Vic. Ho vaig fer amb por i incertesa. En surto amb una paraula al cor: Gràcies. Per la professionalitat i l'atenció mèdica rebuda, però sobretot per la humanitat que hi he trobat. Vull donar les gràcies a l'hospital i en especial a l'equip humà de la sisena planta per cada paraula amable, per cada somriure i cada gest. Gràcies per cuidar-me i curar-me. Marxo tranquil, espero trigar a tornar-hi com a pacient però amb la seguretat que quan em calgui estaré en bones mans, professionals i humanes. Gràcies per tot, gràcies per ser-hi.

Domingo Rivera López
Gombrèn